

A szenvedő Pásztor

Időpont: 1951. április 8. Húsvét utáni 2. vasárnap

Helyszín: Celldömölk

Alapige: 1Péter 2,21-23

Mert arra hívtatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetek, nektek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek:

Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott;

Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre;

A szenvedés viszonylagos valami. Meg lehet állapítani, hogy milyen erős egy dinamó, de hogy mennyire szenved az ember, arra nincs gépezet ebben a világban. Le lehet mérni a szív dobogását. De a szenvedéssel kapcsolatban csak azt az egyet tudta a tudomány megállapítani, hogy ha két embernek kell ugyanazon szenvedést elszenvedni, az nem ugyanolyan fájdalmat jelent. A szenvedés nagysága nemcsak a kívülről jövő kínhatástól függ, hanem a szenvedőnek az egyéniségétől. Az egyiknek kisebb, a másiknak nagyobb a teherbíró képessége. Az egyik játszi könnyedséggel hordoz hatalmas keresztet, a másik meg összeroskad gyufaszál kereszt alatt. Az egyik érzékenyebb, a másik kevésbé. Soha se elég a szenvedésről beszélni, mindig meg kell nézni a minősítő körülményeket, amelyek hozzá segítenek, hogy meg tudjuk érteni, hogy milyen fájdalmat kell elhordozni a szenvedő embernek.

Jézus szenvedésénél sem elég tudomásul venni, hogy szenvedett Pontius Pilátus alatt, tehát a történeti tényeket, hanem meg kell keresnünk, hogy Jézus ezeket a szenvedéseket miképpen, milyen fájdalommal hordozta el. Jézus szenvedésének is vannak minősítő körülményei.

1.a. A szenvedés nagysága mindig függ attól, hogy a helyzet, amelybe a szenvedés által bele kerül, milyen viszonyban van az ő régi helyzetével. Ha valaki szegény lesz, mindene elpusztul neki és reménytelenül kénytelen nézni a jövőt, nem mindegy, hogy milyen volt az előző állapota. Egészen másképpen hordozza a szegénységet két egyformán tönkrement ember közül az, aki orcája verítékével kereste a kenyerét, neki is drága volt mindene, mint az, aki palotában lakott, és szolgák lesték minden szemrebbenését, parancsát. Sokkal nehezebben hordozza ez utóbbi a szenvedését, mert az ellentét sokkal nagyobb, mint a másiknál.

Mit mond az Ige Jézusról, milyen ellentétben volt az az Ő előbbi életével. „*Gazdag lévén, szegénnyé lett*” (2Kor 8,9). Nekünk szegény Krisztusunk van, ki nem jólétben élte le az életét. Istennek lett volna hatalma, hogy oda helyezze, ahol a bölcsek keresték. Helyezhette volna arany bölcsőbe. Megérdemelte volna az ügy is. Ehelyett egy egyszerű szegény ácsmester hajlékába helyezte el Őt. Nincs köztünk egyetlen egy se, aki nyomorúságosabb körülmények között jött volna a világra, mint amilyenek között kellett Jézusnak a világra jönnie. Nemesak arra kell nekünk gondolnunk, hogy nem volt anyjának vetett ágya, hanem szalmán kellett megvívnia szülési kínjait, hanem arra is kell gondolnunk, hogy senki nem volt mellette, ki tudott volna segíteni, csak egy tapasztalatlan férfi, ki mit ért hozzá, hogy mit segítsen neki. Lehet-e ennél szegényebb körülmények között a világra jönni. Szegénnyé lett, mindnyájunknál szegényebb.

Szegény is maradt holta napjáig. Mikor kivégezték, nem maradt utána más, mint ami a testén volt és ennek a törvény szerint a kivégző katonáké kellett lenni. Amikor az előtte való

(Mt 6,34). Amit nekünk megadott, azt saját fiának nem adta meg, Ő tudta minden szenvedését előre. Csak egy Igét említek: „...*eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki elárulja őt.*” (Jn 6,64). Eleve tudta, hogy mit jelent neki ezzel a Júdással együtt lenni három esztendeig, rábízni a tanítványok pénzét. Ő ugyanazt a kint ezerszer végig szenvedte, mert tudta, hogy mi fog rá következni.

4. A negyedik minősítő körülmény: a szenvedés, amit neki el kellett szenvedni, mind embertől való szenvedés volt. Két embernek egyszerre felgyúl a háza. Az egyikét a villám gyújtotta meg, a másikat meg úgy gyújtotta fel valaki, hogy az eresz alá tüzes csóvát tett. A kára mindkét embernek ugyanaz volt, de a fájdalom egészen más annál az embernél, aki egy másik ember rosszindulatának kénytelen tulajdonítani, hogy koldusbotra jutott. Mindig jobban fáj az a szenvedés, ami mögött emberi rosszindulat van, mint, amit személytől függetlenül tudok Istentől venni. „...*a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól...*” (Mt 16,21). Csupa embertől. Jézus szenvedése mögött csak emberek vannak. A féltékeny Heródes, elárulása mögött a pénzsóvár Júdás, megtagadása mögött a gyáva Péter, halálos ítélete mögött a gonosz főpap, a kivégzési parancs mögött a gyáva Pontius Pilátus. Mindenütt emberek. Ne felejtsd el, hogy a szöveget, amelyekkel keresztre feszítették, emberek verték bele. A dárda ember kezéből fúródott az oldalába, a csúfolódói emberek voltak, a véresre korbácsoló pribék ember volt, s akik nem voltak ott a keresztnél, a szétfutott tanítványok emberek voltak mind. Nem szabad mindezt felejtenünk, amikor Jézus szenvedésére gondolunk.

5. Az ötödik minősítő körülmény: Azt hisszük, hogy szenvedése véget ért, amikor meghalt. Magad is vallottad a hitvallásban. Szünetedének van olyan részlete, amit az emberek nem szoktak figyelembe venni. Nemcsak, hogy halálig való volt a szenvedése, amit mi mind megérdemelnénk, hanem el kellett szenvedni, hogy elkárhozzon énérted. Az én bűnöm büntetése, hogy szenvedés a földi élet, a poklokra kell alá szállanom, ott az örök gyötrelemben kell méregetnem, hogy hol tévesztetem el az életemet. Jézusnak poklokra való alázuhanása ott kezdődik, amikor így kiált fel: „*Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?*” (Mt 27,46). Tudod, hogy hol a pokol? Ahol nincs Isten. Ahol keresi az ember az Istent és nem találja. A gazdag és Lázár története elmondja nekünk azt, hogy a pokol kínja a szomjúság, hogy csak egy csepp abból a másik világból legyen az enyém és ez elég. A gazdag boldog lenne, ha csak annyit kaphatna az Isten világából, amennyi egy koldus ujjá hegyén ott marad. De az se adatik meg neki. Elkésett az Isten keresésével. Ezért van Jézus ajkán a poklokra való alázuhanásában az a rettentő sikoltás: „*Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?*” Utána mi jön: „*Szomjúhozom.*” (Jn 19,28). Jézus teste a forró kánikulában és kínban szomjúhozik az Isten után. Az Ő Istene után, akit mindig maga mellett érzett eddig. A legrettenetesebb kínok között maga mellett tudott, most eltűnik előle és nem látja, nem érzi maga mellett. Száll alá poklokra. Ne felejtsd el, amikor Jézus szenvedéséről elméledsz ezt se.

A felolvasott Ige külön is rámutat valamire. Az Igének egyik verse azt mondja: „*bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott*” Tehát az Úr Jézusnak ártatlanul kellett szenvedni. Nem tudom tudod-e, amikor Isten Szentlelke elvezeti az embert oda, hogy el tudja mondani, megérdemelted. Nagyon nehezen tudja az ember elmondani ezt a szót. Az egyik lator azt mondja a másinak: mi méltán szenvedünk, de ő méltatlanul szenved. Jézustól elvételük ez a csodálatos vigasztalás is, hogy elmondhassa, megérdemelted, hogy így kell szenvednem. Neki ártatlanul kell szenvedni.

Még egy utolsóra kell a figyelmet tenni: „*azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk*” (2Kor 5,21). Szünetedésében nem mondhatta el, hogy én ártatlanul halálba megyek értük. Atyám, ne bánts őket, inkább engem sújts haraggal. Akkor ez valami vigasztaló lett volna

a számára. Ez az Ige azt mutatja, hogy Isten nem engedte meg ezt a Fiának. Nem engedte meg, hogy a bűn és Jézus Krisztus egymástól függetlenek legyenek. Nem engedte meg, hogy magát ártatlannak tudja. Neki bűnné kellett lenni és ez azt jelenti, hogy neki teljesen azonosulnia kellett a bűnös világgal. Nem kívülről való a bűne, hanem belülről. Bűnné lett érettünk. Itt bontakozik ki a maga teljes egészében a Gecsemáné jelenete, miért irtózik a keserű pohártól. Mi van ebben a pohárban? Másutt Jézus eledelének mondja az Atya akaratának való engedelmességet. Most irtózik ettől a pohártól. A bűn volt ebben a pohárban: az első ember bűnétől kezdve az utolsó ember bűnéig. Minden bűn benne volt ebben a pohárban. Micsoda utálat ez a szent számára. S neki ezt kellett – neki a tisztának, az igaznak – kiinnia. Neki bűnné kellett lenni.

Ezek azok a dolgok, melyek megjelennek előttem, amikor hallom, hogy Krisztus szenvedett érettem. Valahányszor így gondolom végig Krisztus szenvedését, csodálattal és imádattal tekintek bele az Ő nagy szeretetének mélységébe, hogy Jézus ezt végig csinálta, elvégezte és nem hagyta abba. Amikor János evangélista elkezdi a szenvedés történet leírását a 13. rész 1. versétől: *„Tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.”* Nem fordul vissza a jászolból, nem zörget a mennyek ajtaján, nem mondta az Atyának, hogy én nem vállalom, nem fordult vissza, ahogyan bántak vele. Nem szállt le a keresztről, amikor azzal csúfolták: Szállj le a keresztről! Én leszálltam volna, kiteptem volna kezemet a szögekből, szétkergettem volna azokat, akik csúfságot űztek a világ evangéliumából, amikor Isten az Ő szívét tárta fel előttem, hogy mennyire szeret bennünket. S Ő végig csinálta.

Oh látod, így szeret minket az Atya, ilyen szeretetet adott nekünk Krisztus által. Csodálva, imádvá tekintünk bele ennek a szeretetnek a mélységébe.

Ámen.